

Sygn. akt I PK 288/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa G.N.
przeciwko [...] Spółdzielni Inwalidów w O.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w O. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 3 listopada 2011 r. – zasądzający na rzecz powódki G.N. od [...] Spółdzielni Inwalidów w O. odszkodowanie z tytułu bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia – i przywrócił powódkę do pracy w pozwanej Spółdzielni.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 k.p. polegające na jego niezastosowaniu w związku z uznaniem przez Sąd drugiej instancji, że nie jest on władny do rozpatrzenia z urzędu przedmiotowej sprawy pod kątem słuszności żądania powódki z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, na którym zostało oparte roszczenie, w sytuacji gdy w toku postępowania strona

reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła zarzutu wynikającego z art. 8 k.p. w związku z roszczeniem powódki; II. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 477¹ k.p.c. polegające na niezastosowaniu wskazanego przepisu i wydaniu orzeczenia zgodnie z żądaniem powódki, podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy jasno wynika, że roszczenie dochodzone przez powódkę jest nieuzasadnione, ponieważ jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, w związku z czym Sąd drugiej instancji mógł na podstawie art. 477¹ k.p.c. uznać roszczenie powódki za nieuzasadnione i orzec roszczenie alternatywne w postaci odszkodowania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż stanowisko Sądu drugiej instancji wskazujące, że brak podniesienia zarzutów z art. 8 k.p. przez pozwaną przeciw roszczeniu powódki uniemożliwia Sądowi dokonanie jego oceny pod kątem zgodności z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa związanego z dochodzonym roszczeniem jest niewątpliwie błędne. W tym zakresie skarżący powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że sąd odwoławczy powinien wziąć pod rozwagę zastosowanie klauzuli generalnej zawartej w art. 8 k.p. z urzędu nawet wówczas, gdy strona nie podniosła zarzutu w tym zakresie (np. postanowienie z dnia 13 listopada 2013 r., I PK 105/12).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego

przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie wykazuje tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. W swoich wywodach pomija bowiem, że orzeczenia Sądu Najwyższego, na którego się powołuje (wyroki: z dnia 25 listopada 1975 r., I PRN 37/75 oraz z dnia 18 stycznia 1996 r., I PRN 103/95), odnoszą się do sytuacji, gdy pracownik podlegający szczególnej ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy bez wypowiedzenia, faktycznie dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych uzasadniającego taki tryb rozwiązania umowy o pracę. Tymczasem z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz opartej na nich oceny wynika, że powódka nie naruszyła swoich obowiązków pracowniczych w sposób uzasadniający zastosowanie tego trybu rozwiązania stosunku pracy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.